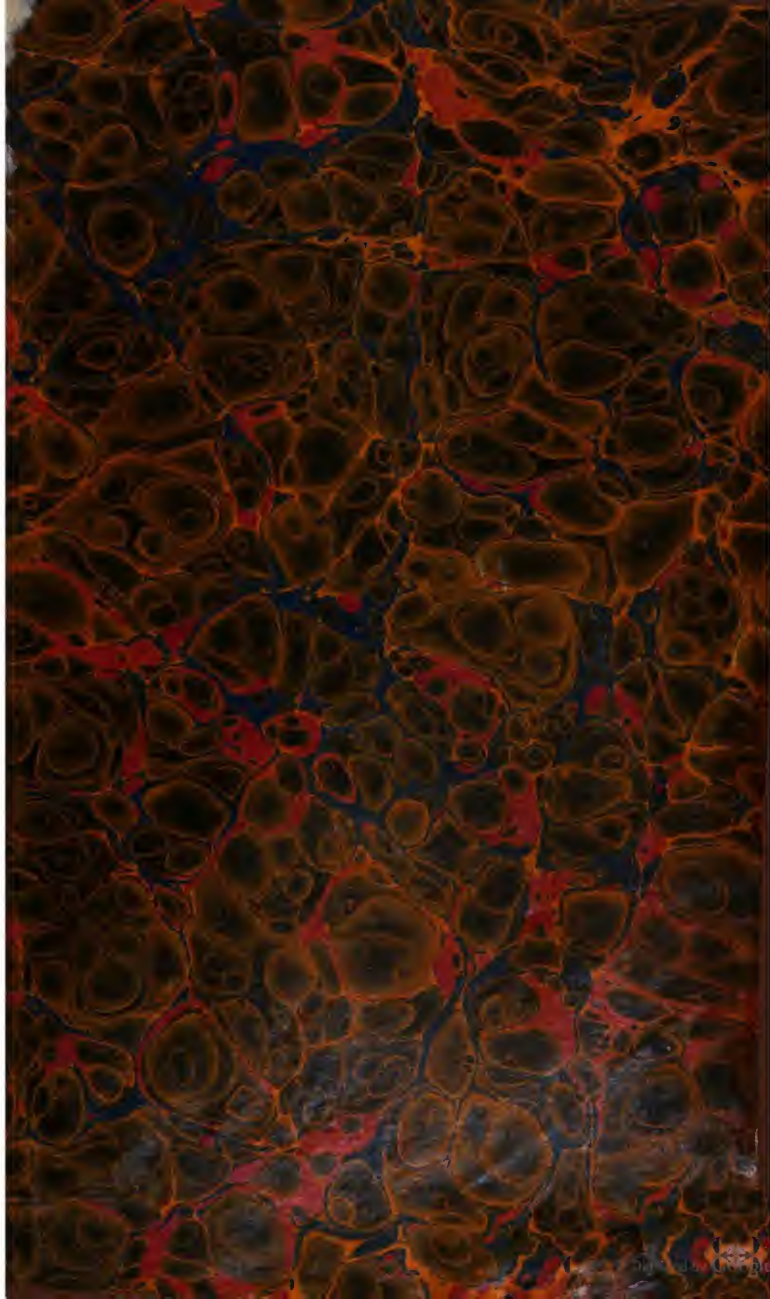
VERWELKOMING, BIJ DEN PLEGTIGEN AANVANG DER AKADEMISCHE...

Adam Simons

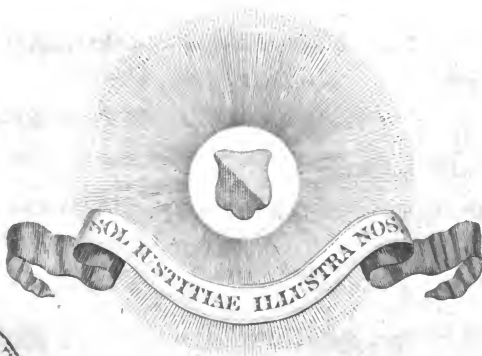
VERWELKOMING,

BIJ DEN PLEGTIGEN AANVANG DER AKADEMISCHE LESSEN, NA DE WEDERKOMST DER LEERLINGEN VAN DE UTRECHTSCHE HOOGE SCHOOL, UIT HET LEGER.

Uitgesproken, den 10 Oct. 1831.

DOOR

ADAM SIMONS.

TE UTRECHT,

BIJ JOH. ALTHEER,

AKADEMIE-DRUKKER.

WEL EDELE, GROOT ACHTBARE VERZORGERS VAN DE UTRECHTSCHE HOOGE SCHOOL EN DERZELVER GEHEIMSCHRIJVER!

WEL EDEL, HOOG GELEERD HEER, AAN WIEN TEGENWOORDIG HET BESTUUR DER HOOGE SCHOOL IS TOEVERTROUWD!

WIJD BEROEMDE HOOGLEERAREN, ZEER GEACHTE AMBTGENOOTEN!

ERVAREN LECTOREN IN ONDERSCHEIDEN LETTEREN!

EDELE,

EDELE, HOOG AANZIENELIJKE, GESTRENGE, ACHTBARE MANNEN, DIE, IN HET KONINGRIJK VAN NEDERLAND, OF IN DIT GEWEST, OF DEZE STAD, BEKLEED ZIJT MET VERSCHILLENDE WAARDIGHEDEN, VAN KRIJGSMAGT, GEZAG, REGTSPLEGING EN BEWIND!

WEL EERWAARDIGE, ZEER GELEERDE BEDIENAARS VAN DEN CHRISTELIJKEN GODSDIENST!

GELEERDE MEESTERS EN DOCTOREN, IN ONDERSCHEIDEN LETTEREN, WETENSCHAPPEN EN KUNSTEN!

BRAVE JONGELINGSCHAP, UITMUNTENDE LEERLINGEN DEZER HOOGE SCHOOL!

GIJ ALLEN, DIE DEZE PLEGTIGHEID MET UWE TEGENWOORDIGHEID VEREERT, ZEER AANZIENELIJKE HOORDERS!

Met

Met gevoel van blijdſchap en dankbare erkentenis, ben ik dit geſtoelte opgeklommen, om, volgens het vereerend beſluit van den Akademiſchen Senaat, na de opening onzer Hooge School, bij den aanvang harer letteroefeningen, tot U het woord te voeren.

Het ongewone der plaats, voor deze plegtigheid, ons heuſchelijk afgeſtaan; de talrijke ſchaar van aanzienelijke mannen en vrouwen, hier opgekomen; en vooral de heugelijke gelegenheid, bij welke ik thans moet ſpreken; mogen, bij het begin mijner rede, eene verwonderlijke verwarring van gewaarwordingen in mij verwekken: dezelve wijkt nogtans geheel voor de vreugde, op het wederzien van onze vrienden en leerlingen, — maar bovenal van U, voortreffelijke jongelingſchap! die, van onderſcheiden wapenen, onlangs zijt uit den ſtrijd terug gekeerd!

Gij hebt, toen de nood het vorderde, vrijwillig de wapens aangegord, tot beſcherming van het bedreigde Vaderland. Gij hebt rijkelijk gedeeld in de vermoeijenisſen en gevaren van

ons

ons dapper leger, tot handhaving van onze aangerande eer. Gij hebt krachtiglijk mede geholpen, tot beteugeling van den euvelmoed onzer vijanden. Gij hebt van den vorstelijken Veldmaarſchalk en den Opperbevelhebber uwer leger-afdeeling openlijk de lofſpraak weggedragen.

De Almagtige heeft U, naar ziel en ligchaam, genadig behoed en wij allen, uwe ouders en vrienden, ja ook geheel Nederland danken den Allerhoogſten, voor zijne overgroote goedheid, met eene onuitſprekelijke vreugde!

Uwe langdurige verwijdering van wetenſchappen, letteren en kunſten heeft Z. M., onzen geëerbiedigden Koning bewogen, U te vergunnen, derzelver beoefening te hervatten, tot dat de nood des Vaderlands, hetwelk God verhoede! andermaal uwe hulp mogt vorderen.

Thans, van het rusteloos rumoer der wapenen en derzelver hantering terug geroepen, wacht U de ſtille beoefening der getuigenisſen van het menſchelijk vernuft, om, na de ontſpanning van de krachten des ligchaams, tot geen minder belang voor het Vaderland, de vermogens van den geest weêr in te ſpannen, en, niet omgeven van verminkten en verſlagenen, maar van wijzen en geleerden, die tot ons ſpreken, lang, na dat zij zijn geſtorven, voor uwe opofferingen, U dat welverdiende loon te verſchaffen, hetwelk in hunnen vertrouwelijken omgang is te vinden.

De-

Deze beoefening toch was het, die Rome's grootste Redenaar tot het waar genot des levens rekende; die ons, in tijden van ſtorm, kan opbeuren; — ons waarſchuwt voor de *Catilina's*, *Cethegen* en andere volksverleiders; en dezulken doet kennen, die, in de algemeene ontſteltenis en brandſtichting van hun vaderland, hunne uitkomst zoeken, om zich zelven te redden en alzoo den brand van hun ontſtoken geweten minder te gevoelen.

Gaarne volbreng ik dan de aangename taak, mij opgedragen door deze geleerde Mannen, om, als voorganger van uwe hooggeachte Leermeesters, U, mijne vrienden! en allen, tot onze Hooge School gekomen, bij den aanvang van ons bedrijf, plegtig toe te ſpreken en onzen welkomgroet te doen hooren.

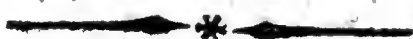
Het ongewone van dezen gedenkwaardigen dag vordert ook eene minder gewone taal; en offchoon de poëzij mij niet geheel vreemd is, wil ik nogtans geenszins ontveinzen, dat het mij altijd moeijelijk toeſcheen, bij eene plegtige gelegenheid, in hare taal, het woord te voeren. Immers hare zinnelijkheid moet zich met de kracht der rede en de welluidendheid van het lied weten te paren, zoo hare zanggerigheid, vooral tegenwoordig, het welſprekend Nederland niet zal mishagen.

Het lofdicht, tot de Epische dichtsoort, of het heldendicht, behoorende, dat ik, ter uwer verwelkoming, op zal zeggen, is verdeeld, in twee afzonderlijke zangen; — van welken de *Eerste* bevat eene vlugtige beschouwing der tegenwoordige gesteldheid van Europa; een toestand, die, wanneer wij ons vooral den avond der vorige eeuw herinneren, ons voorzeker weinig kan bemoedigen.

Na dien Zang, zal het orgel ons, vôor eene wijl verpoozen, bestuurd door mijn' vriend *Brachthuizer*, die het voor deze plegtigheid over had, zijn onnavolgbaar kunst-talent daartoe aan te wenden, om ons verder te stemmen voor den *tweeden Zang*, welke geheel aan uwen lof is toegewijd.

Wat mij dan mist, moge die onvergelijkelijke Meester voor ons vergoeden!

En nu, verleent mij, Gij allen, uwe toegevende aandacht, voortreffelijke Leerlingen! zeer aanzienelijke Hoorders!

EER-

EERSTE ZANG.

Mij lust, op 't heuglijk feest, in 't moedig Vaderland,
Te zingen van onze eer en van der Belgen ſchand;
Hoe Nederland getergd, van heel Euroop verlaten,
Europa beven deed, door eigen onderzaten,
En, voor zijn edelst kroost, aan wetenſchap gewijd,
Verdiende lauwren vlecht, gewonnen in den ſtrijd.

ô Lang gewenschte dag, na roemrijk zegevieren,
ô Schitterende praal van wapens en banieren!
Gij ſtort in 't hart een vreugd, die jaagt door de aders ſnel,
De blijde welkomgroet vervangt het bang vaarwel! —

Herdenken wij den tijd, wanneer zoo zonder ſchromen,
Europe, in ſlaap geſust, leefde in de zoetſte droomen,
Het zag alom den vreê, geen voorſpook van gevaar,
Geen' aanval duchtte 't meêr van den veroveraar.

Hij

Hij, wien de Satan hielp, wanneer hij de aard beroerde,
Die, zich alleen ten doel, ons in triomfen voerde,
Lag wereloos geboeid, beroofd van magt en eer,
De hemel duldde op de aard' geen' mededinger meêr!

Gelijk Prometheus moest voor heiligschennis boeten,
De Caucasus hem boeide, aan handen en aan voeten,
Geklonken aan de rots, door foltering vermand,
Hem rusteloos de gier verscheurde 't ingewand:
Zoo deed ook Helena den Aartstiran beteuglen,
Zijn adelaar, verlamd, kon niet meêr overvleuglen!
Weleer der volkren schrik en aangebeden God,
Van naberouw doorknaagd, en aller volkren spot,
Ging hij ter hellevaart. — Toen hoorden Nereus kolken
Der golven bang geloei, gestegen tot de wolken,
Als duchtte de Oceaan de wederkomst van 't spook,
Zoo 't eens zijn straf ontvlugtte in zwavelgloed en rook!

Ach! van zijn' zwijmeldrank was de aard' nog niet genezen,
Het monster was alleen, zijn aanhang niet verwezen!
Zijn smetstof schuilde nog in 't afgelegde kleed,
En zocht zijne offers op, tot aanval weêr gereed!

Getuig 't, verhoerd Parijs! ô broeinest aller kwalen!
Getuig 't, ô gruwelstad! hoe uwe marm'ren zalen

Weêr-

Weêrgalmden van de taal, ter eere van den held,
Die door Europa was, bij Waterloo, geveld!
Montmartre kon dien ſmaad, ſchoon namaals nooit verweten,
Voor vriend en nagebuur, noch voor zich zelv' vergeten;
Hij zag nog, uit de hoogte, op heel Europa neêr,
En zon op wederwraak, voor zijn geſchonden eer.

Ach! waarom deed Euroop, toen 't was in zijne handen,
Met onuitbluschbaar vuur, dat Babel niet verbranden?
Geen oog had meêr geſchreid, geen klagt waar meêr gehoord,
En zucht naar rang en goud, in veler borst geſmoord!

Die ſlaven! onbevoegd, om vrijheid te waarderen,
Nauw aan den dwang ontrukt, zich wanende, opperheeren!
Verhieven hunne leer, die, in de hel, bedacht,
De maatſchappij verwoest en orde en wet verkracht!

De ſlang wist, om den boom der vrijheid, zich te kronk'len,
Zij deed der dwazen oog op wrange vruchten vonk'len,
Zij ſprak van waar geluk, dat haar verlichting bood,
En 't arme volk misleid, vergaârde rouw en dood! —

Daar woelden priesterdwang, en adeltrots, en logen,
En vorst en onderdaan, ten kampſtrijd opgetogen!

Hoe

Hoe ſpitsſte zich de list op keur van woordenpraal!
Geene achtbaarheid, of ſtaat ontzag haar lastertaal;
Zij deed haar vloekgeſpan, van regt en grondwet brallen,
Bedacht, altijd vermomd, verdienſten aan te vallen.

Wat deerde haar 't rumoer, verwekt door burgerhaat?
Al keerde de orde ook om, al daverde de Staat.
Zij wist, der dwazen hoop, naar haren zin, te mennen,
Deed, waarheid, trouw en eer verlaten en miskennen.
De vrijheid was haar leus; zij roemde haar gebied,
De regten van den mensch; — van pligten ſpreekt zij niet!
Nog was 't haar niet genoeg, in letterdruk te ſchenden,
Wat haar bedrog weêrſtond en goddelooze benden;
Zij juichte dweepzucht toe en ſtookte volksgewoel,
En vlamde op goud en rang, altijd haar ſchandlijk doel!

Was 't wonder? dat haar magt den Staat alom beroerde,
Zij 't misdrijf zelf ontzette en in triomfen voerde,
Den Gauler overreedde, in zijn' vermeenden nood,
Te zwaaijen 't zwaard der wraak, te tieren: vrij, of dood!

't Ligtzinnigst volk der aard, door onrust voortgedreven,
Onvatbaar voor geluk van 't huisſelijke leven,
Nog dartel, bij al 't leed, wanneer het moordt en woedt,
Ook als de Seine zwelt van ſtroomend burgerbloed!

Dat volk, Europa's ſchrik en ons ten vloek geſchapen,
Stormt, op de alarmtrom, aan; de noodklok roept: te wapen!
Het uitgehongerd graauw vergâart in talloos heir,
Het ſchuimt van woede en wraak, als een verbolgen meir,
Dat beemden overſtroomt, en vastgeklonken dijken
Doet ſidd'ren voor zijn komst en van hun grond bezwijken!

Zie, zie dien woesten drom, hij trekt afgrijslijk voort,
Door winzucht opgeruid, gehuurd tot gruwelmoord!
De vaan des oproers waait en zwaait haar oude kleuren,
En trekt den ſtoet vooruit, om 't heil'ge te verſcheuren!
Bedwelmd door geur'gen wijn, waar de euvelmoed in plast,
Gaan oude zondaars voor, met hen de jongheid brast!

Hoor, hoor dat driest gewoel! mortier, noch harnas baten,
De woede draaft en graaft de ſteenen uit de ſtraten!
Parijs ſtaat overeind, in bloed en puin verkeerd,
De Majesteit verſchopt, de troon is overheerd!

Zoo zien wij, als het ſtormt en hagelſlag doet klett'ren,
De dennen omgerukt, en 't arme veld verplett'ren.
De landman krimpt van wee, geen halm mag daarvan af,
Hij ſtaat verſtomd, op 't zien van ſtoppels, ſtroo en kaf!

Wie dacht niet, dat Euroop zou van dien aanval gruwen,
Dat eereloos geboeft' meer, dan de pest, zou ſchuwen?

Wie

Wie dacht niet', dat Europ, zijn vorig 'onheil moê,
De ſtriemen vreezen zou der Franſche geeſelroê,
En, uit den ſlaap des doods, met nieuwe kracht herboren,
Zou naar geen' toverzang van volksverleiders hooren?

'Ach! 't ſcheen onze eigen twist, wij deelden in dien ſtrijd,
Der Gaulen vrijheidszin bekoorde wijd en zijd;
Die de oppermagt des volks durfde onbeperkt verkonden,
Hoorde, ook in Nederland, zijn' lof, uit duizend monden!

Zoo waar is 't, dat, hoe ook geſchiedenis verhaal',
Wat volksgeweld verwoest, der boozen zegepraal,
De mensch, altijd een kind, en, in zijn' waan, betweter,
Door 't voorbeeld niet geleerd, niet wijzer wordt, of beter!

Toon me, in Europe, een volk, dat niet met Gaulers heult,
Waarbij geen oproer woelt, of 't vuur niet heimlijk ſmeult.
Monarchen zien we in ſtrijd met eigen onderzaten,
Van de Appenijnen af, tot de eeuwige Karpaten.
Verleid, door de eigen zucht, in elke maatſchappij,
Geſtemd tot éénen zin, vervoerd tot razernij,
Is het dezelfde geest, die overal gaat waren,
En volk bij volk beroert en wapent plunderaren.
't Is overal de jeugd, die hare ſchool verlaat,
Den grijzen ſtaatsman hoont en oude waarheid haat,

't Is

't Is overal de jeugd, die ééne leer verkondigt,
Wat heilig is, onteert en tegen de Almagt zondigt.
Zij brengt het volk te hoop, dat dubble wachten tart,
Den regterstoel bespot en Mogendheden tart,
Dat raast en vraagt om brood, en, woester, dan de winden,
Zijn eigen goed vernielt, en gaat zich zelv' verslinden;
Het dringt; — de Majesteit, zijn wederwez'len moê,
Staat van haar' regten af en geeft zijne eischen toe!

Zoo zwerft die woelgeest rond, uit d'afgrond opgestegen! —
Een vreesselijker spook komt hem, van 't Noorden tegen!
't Is de Engel des verderfs! — Val op uw aangezigt,
Eer u zijn adem doodt, daar hij de wereld rigt!
't Is de Engel des verderfs! — Hij steeg den Balkan over,
Waar zijne voeten gaan, vertrapt hij kruid en loover,
En gunt geene artsenij; — hij stapt het leger na,
Angstvalligheid ziet om, — en mompelt: *cholera!*
Verschrikking gaat hem voor, gehuld in graauwen nevel,
Verwoesting volgt hem na, en straft der volk'ren wrevel.

Daar wandelt hij alleen! — Zij vlugten, waar hij komt,
Hij jaagt den doodsangst aan! — de droefenis verstomt!
Één handdruk is genoeg! Wie mag zijn smet ontrennen!
Zij doet den vinger Gods bij de afgestorven kennen!

Be-

Betwist zijn' aantogt vrij; hij baant zich zelf een ſpoor,
En dringt, vergeefs gewaakt! de digtste wachten door!
Al zouden vogels 't gift op hunne vleug'len dragen,
Geen magt weêrhoudt zijn vaart, in 't ingewand te knagen!
Het ingezonken oog en blaauw geronnen bloed
Getuigen, hoe hij ſlaat, wanneer zijn gramſchap woedt!

Waarheen? Almagtige! moet de aarde dan bezwijken,
Verzinken in de zee, door d' overlast der lijken?
Of is haar ſchoot te naauw, voor 't ongehoord getal,
Dat nog door zwaard en pest rampzalig ſterven zal?

Vergeef 't, Barmhartige! wanneer wij angſtig klagen,
Vergeef 't ons, als de nood U durft naar de uitkomst vragen!
Vergeef 't, ô Majesteit! als wij, door vrees bekneld,
Uw tusſchenkomst niet zien, die 't heil voor de aard beſtelt.

Neen! zend uw' Engel voort! — Wij buigen voor U neder,
Zijn roede wordt de ſtaf, — en Hij de herder weder,
Die 't vreedzaam volk geleidt, als 't onregt niet meêr woelt;
Zoo wijkt uw donder ook, wen de aarde is afgekoeld!

Dan

Dan ruilen wij den krans van groene lauwerblâren,
Der helden bloedig loon, voor gele korenâren!
Dan roesten zwaard en ſpeer, rondas en beukelaar,
Het lied des oogsts vervangt 't geſchal der legerſchaar,
Dan hangt de helm in 't loof, waar uit geen bloed zal vloeijen,
En is der tortel 't nest, waar in haar jongen groeijen!

— — —

TWEEDE ZANG.

Nog eens de zang hervat, geſtemd op blijder toon,
Gelijk 't der welkomst voegt, bij palm en lauwerkroon!
Nog eens de toon geſtemd, na roemrijk zegepralen,
Dat ons verjongen doet en ruimer adem halen!

De feestzang juiche U toe, U, onverſchrokken jeugd!
Aan 't vaderland gewijd, aan wetenſchap en deugd.
Mij voegt het, daar de vreugde U komt erkentlijk groeten,
En zij ons overſtroomt van 't hoofd tot aan de voeten,
Te wagen van uwe eer, toen, in den hoogſten nood,
Uw arm aan Nederland zijn' dapp'ren bijſtand bood.

Wie zal, Grootmoedigen! naar eisch, uw' lof vermelden,
Wie 't offer uwer deugd, naar zijn waardij, vergelden?
Uw vaderland beſchermd, — gehandhaafd orde en wet!
ô! 't Kind vraagt naar geen loon, dat zijne moeder redt!

Ja!

Ja! 't dierbaar Vaderland is onzer aller moeder! —
Wij, uit haar' fchoot, zijn 't kroost, dat mint, in elk' zijn' broeder.
Wij allen, één gezin van 't eerlijk Nederland,
Verfuften, toen verraad ons dreigde moord en brand.
Toen tegen ons de hel was woedend losgebroken,
Toen wangunst ons benijdde en heimlijk kwam beftoken,
Door 't dubbelhartig volk, dat met zijne eeden fpot,
Zich loos altijd vermomt, en ftraks verzoent met God!

Gij zaagt uw heilig erf van 't fnoodfte volk befpringen,
Verlaten, in den nood, door lage hurelingen!
Toen, 't ijzer in de hand, hijgde uw verftaalde borst
Met 's vijands fchuldig bloed te lesfchen uwen dorst,
En wraak te nemen, voor geleden fmaad en fchande,
Waar logen zegevierde en muitzucht knarfetandde.

Gansch Nederland ontwaakte en was de Belgen moê,
Verhief uw moed en trouw, en juichte uw vroomheid toe.
Toen leerde 't eerst de deugd van zijne School waarderen,
En in den leerling hoog den zin des mans vereêren;
Toen zag 't, in U, zijn kracht, door geen geweld geftuit,
De zucht voor Hollands roem blonk U ten oogen uit;
Zijn heil, uw grootfte goed, deed rust en weelde U derven,
Om, als 't zoo wezen moest, voor 't Vaderland te fterven! —

Wat

Wat ziel en zinnen ſtreelt, wat anders U ontroert,
't Gelaat der ſchuwe maagd had nooit U zoo vervoerd,
Als de aanblik van het zwaard! en 't kon uw hart verrukken,
Dat ſtaal, gelijk een bruid, aan uwe borst te drukken!
De donderende ſtem rolde uw' geled'ren door,
Klaroen en bardenzang was ſtreelend voor uw oor!

Daar ſtonden wij verſteend, toen zoon en vader ſcheidde,
De moeder 't kind omarmde en ſtomme tranen ſchreide!
De ſtilte van het graf ſuisde in 't verëend gezin,
De vreugde ſtapte 'er uit, de droefheid ſloop 'er in!
En 't goede nacht! — vaar wel! — toonde ak'lig in onze ooren,
Zoo als ons 'r dof gelui doet bij de lijkbaar hooren.

Herinnert U den tijd, toen 't ſtormde in ons gemoed,
De ſtem van 't Vaderland verwon de ſtem van 't bloed;
Wij zwichtten voor den nood; en heim'lijk zochten de oogen,
Den weedom onzer ziel op 't aanzigt af te droogen.

Och! nimmer keer' die ſtrijd voor kroost en ouders weêr!
Wij bidden 't van U af, — Almagtig Opperheer!
U is 't alleen bekend, hoe zwak, om 't leed te dragen,
We, eerbiedig neêrgeknield, om uitkomst durfden vragen!

Maar

Maar ver van ons de vrees, wij fchromen d'aanval niet,
Zoo 't anders niet mag zijn, en 't weêr de nood gebiedt,
Dan ftrijden wij, met God, voor haardftede en altaren,
En plengen 't fchuldig bloed dier fnoode huichelaren!
Verdreef zijn fchrik hun heir; — zijn arm beflisf' den ftrijd,
Die Nederland verhoogt en heel Euroop bevrijdt!

Ja! de Almagt was uw fchild, en veilig U haar hoede,
Die 't offer, dat Gij bragt, U mildelijk vergoedde!
Wat deerde U hitte en koude, op 't hagchelijke fpoor?
Al kleefde uw tong van dorst: — Gij ftaptet moedig door!
't Was 't vaderland, dat drong, het jeugdig lijf te wagen;
Al daverde de grond, bij zware donderflagen,
Al gonsde ook om uw hoofd de doodelijke fchicht,
Gij waart Oranje trouw, getrouw aan eer en pligt!

Waar is een held, als Hij? — Een Volk ook, Hem meêr waardig,
Dan Bato's edel kroost, ftandvastig en regtvaardig!
Zijn moed klimt, in den ftorm. Wij zijn zijn kop'ren muur,
Geen fpringvloed voert dien meê, — beproefd in 't heetste vuur!

Europa ftaat verbaasd en flaat zijne oogen neder,
Het vindt, bij Neêrlands volk, der vad'ren grootheid weder,
Dien zelfden moed, die trouw, die kracht en majesteit,
Ook, als de Satan woelt en *Taleyrand* misleidt!

Dat

Dat vosſenhoofd mogt loos Monarchen gaan belezen,
Voor 't ingebeelde ſpook, der Gaulen magt, doen vreezen,
Al bood zijn gladde tong hun veiligheid en rust,
Door zoeten tooverzang, in zachten ſlaap geſust;
Al deed hij Albion den Burgerkoning groeten,
In Neêrland, faalt zijn list, voor Neêrland mag hij boeten!
Zoo *Robespierre's* leer zich eerlang weêr verheft,
Zijn hoofd zal 't eerſte zijn, dat dan de moordbijl treft!

Uw arm, ô fiere jeugd! zal hier dien grouwel weren,
Geen vrijheidszin ons erf, in bloed en puin verkeeren.
De vrijheid is ons vreemd, die zwaait haar woeste toorts,
En woedt, in razernij, gelijk de heete koorts. —
De vrijheid, Hollands roem, door waanzin nooit geſchonden,
Is met verlichting één, — met welvaart naauw verbonden.
Verlichting, — maar van God, — die waarheid mint en regt,
Den wijzen 't goede ontdekt, den dwazen 't goede ontzegt.
Verlichting, — als de zon, der ſchool tot beeld gegeven,
Die vreugde aan mensch en dier, en wasdom geeft en leven.
Haar tred gaat langzaam voort, — zij houdt beſtending aan,
De nacht wijkt, waar zij komt en vlugt ver van haar baan. —

Zoo is de blikſem niet; — Zijn ſlingerende ſtralen
Doen 't menschdom ſidderen en angſtig adem halen!

Wie

Wie volgt hem, op zijn' weg? — de fchrik verzelt zijn' fpoed,
Waar hij zijn fchrede rigt, verzengt zijn zwavelgloed;
Zijn moedwil kent geen perk, wanneer hij, losgebroken,
Paleizen legt in de asch en doet de bergen rooken.
De ceders velt hij neêr, — verblindend is zijn fchicht,
En donkerder de nacht, na 't vreesfelijke licht!

Gelukkig Nederland! beftraald van 's hemels luister,
Die vrijheidsdwang veracht en breekt, als rag, zijn kluister!
Gelukkig Nederland! dat zulke zonen voedt,
Wier trouw voor vrijheid waakt en voor verwoesting hoedt!

Gelukkig ook, ô Jeugd! — hoe ver van onze koren,
De zin voor goed en fchoon ging bij U niet verloren!
Waar ooit de pligt U riep, waar Ge immer hieldt de wacht,
Geen ftond, die niet aan ons en 't welig Utrecht dacht! —
Zoo hoog kan niet de Dom tot 's hemels tranfen rijzen,
Zoo ver zijn trotfche fpits de blijde dreven wijzen,
Als Ge onze fchool verheft, — die Gij eene eerzuil fticht,
Zoo als geen voorgeflacht voor haar had opgerigt!

Hoe zult Ge, in later tijd, uw' zonen blijd verhalen,
Wat Gij van haar verwierft, wat Gij haar mogt betalen!
Hoe zult Gij, lang daar na, den kind'ren van uw bloed
Vertellen, wat de man vermag, door kracht en moed.

Wat

Wat sterkt, naar lijf en ziel, wat veiligt in gevaren;
De nachtvorst hem niet deert, verzilverend zijn' hairen,
De zon hem wel verschroeit, op 't moeijelijke pad,
Maar 't anderen verheelt, hoe hij is afgemat.
Hoe dapperheid verbiedt, onnoozelen te schenden,
Van 't wereloos gezin de rampen af wil wenden;
Hoe menschlijkheid altijd den heldenmoed verhoogt,
En God de tranen telt, die zij meêwarig droogt! —

Gij leerdet, Edelen! met weinig, veel ontberen;
Neen! 't ouderlijke huis, — geen school kon zoo veel leeren.
Zoo leerde U nooit een school de waarde van een' vrind,
Bij wien de droefenis haar troost en toevlugt vindt.
Geen school leerde U, het leed uw's broeders zoo verzachten,
Geen school ooit, zoo gerust, op 't open veld vernachten.
Ja! ook in 't dal des doods, die trouw zijn pligt betracht,
Slaapt op een' harden steen, — die peluw is hem zacht!
Gods Almagt waakt voor hem, — wien heeft hij dan te schromen?
Hij zal van engelen en van den hemel droomen!

Ziet! dat is 't hooge loon, verworven, na den strijd,
De heerelijke buit, die ons met U verblijdt!
Waar zijn zij, die, als Gij, zoo van triomfen wagen,
Meêr waardig, zulken schat van 't slagveld weg te dragen?

Ver-

Verruim, ô Hooge School! verruim uw tempelzaal!
Ontvang den blijden ſtoet, na 't vrolijk offermaal!

Hier, hier, zal *Plato's* geest de wijsheid weêr doen hooren,
De taal van *Cicero* ons oor en hart bekoren.
Hier boeijen de achtb're *Hooft* en *Vondel's* eenig lied,
Wat Mahomed beveelt en Mozes wet gebiedt. —

Hier doet ons Neêrlands vond den hemel weêr beſchouwen,
Wiens wetten *Huigens* zal en *Newton* ons ontvouwen.
Wat *Camper* vergelijkt, bij mensch en dier vereênd,
De fijnste vezelen, tot aan het grofst gebeent'; —
Den ſluijer der Natuur, bij haar bedrijf te ontdekken; —
Wat artſenij vermag, ons aan den dood te onttrekken; —
Hoe nood geſtrengheid eischt, waar zachtheid vaak misdoet,
En balſem in de wond haar bitt're ſmart vergoedt; —
Hoe Hollands groot Vernuft de vrije zee verdedigt,
Wat volkeren betaamt, en volkeren bevredigt; —
Wat waarheid is, wat regt voor elken ſtand gebiedt,
Dat leert ge, ô Hooge School! — den tragen leert gij niet!
Gij voert ons op tot God! de bron van zegeningen,
En Jezus rijke leer, voor arme ſtervelingen!

Met

Met Hem, mijn dierbaar Vaderland!
  Verwint gij, keer op keer,
En ruilt, voor al den hoon en fchand,
  Ge uwe oude glorie weêr!
Zoo moogt ge u, van Euroop gehaat,
  Doen gelden, ftout en trotsch,
Offchoon de hel u tegenftaat,
  Onwrikbaar, als een rots.

De leeuw brult zoo vervaarlijk niet,
  Hem, die zijn prooi betwist,
Als gij, van 't heilig grondgebied,
  Verjaagt geweld en list!
Brittanje vlamme op rijken buit,
  Ontzie geene orde of wet,
Zijn aanflag op uw drempel ftuit,
  Dat het de doodverf zet!

God lof! ik zie den dageraad,
  De morgenftond breekt aan!
De zon, gedost in feestgewaad,
  Treedt vrolijk op haar baan!
Zij fpelt, daar zij haar ftralen fpreidt,
  Een' fchitterenden dag,
In aller glanfen majesteit,
  Als immer de aarde zag!

Voor

Voor u, ô Neêrland! rijst dat licht,
De vale nacht verdwijnt,
De wijsheid hier haar' tempel sticht,
Waarin haar luister schijnt.
De wijsheid, die van boven komt,
Vereert het hoogst gebod;
Der boozen logentaal verstomt,
Die met Gods almagt spot.

Van daar uw kracht en wijs beleid,
Uw moed, die draalt, noch beeft,
Gij duldt voortaan geen Mogendheid,
Die u bevelen geeft!
Wat nood? — schoon ons de Gauler haat,
En 't zwaard zet op den strot,
Het Heilige Verbond vergaat,
Maar geen verbond met God!

Vooruit! vooruit! bij vuur en staal!
Bereid der boozen straf!
Europa wasch', ten tweedemaal,
De bloedschuld van zich af!
De schrik van Hem, die eeuwig leeft,
Treedt voor uw krijgsbanier,
't Verderf door hun geled'ren zweeft,
En maakt uw' helden fier.

Uw' naam en faam, ô Nederland!
  Verheft zoo 't wereldrond;
Zoo wreekt ge op hem den ſmaad en ſchand,
  Die u de handen bond.
Zoo plengen we, eerlang, offerwijn,
  Zoo keert de lieve vreê,
Voor Schelde, Maas, en Waal en Rijn,
  Tot aan de Lauwerzee!

Zoo bloei' de School, in Utrecht, weêr,
  Door letterroem vermaard,
Zoo daal' hier 's Hemels zegen neêr,
  Die deugd met wijsheid paart.
Zoo trouw gezworen, Land en Vorst,
  Verbeidt ons 't heuglijkst lot,
En de eed weêrgalme in onze borst:
  Zoo waarlijk help' mij God!

